

Noves fórmules

F

ernández Mallo explora els vincles que s'estableixen entre la ciència i la poesia. Sota aquest pressupòsit, *Nocilla Dream* es presenta com un artefacte narratiu experimental i fascinant on la ciència sembla ficció i la ficció té components científics, sense que una es pugui decantar de l'altra. Per titular aquesta ressenya hem volgut retre-li un homenatge i reduir tot l'aparell literari del llibre a la seva expressió numèrica més bàsica i rematar-ho amb un itinerari recomanat pels capítols : 7, 11, 13, 19, 21, 22, 24, 28, 29, 41, 42, 45, 51, 57, 69, 74, 82, 86, 89, 92, 96, 98, 106, 111, 112.

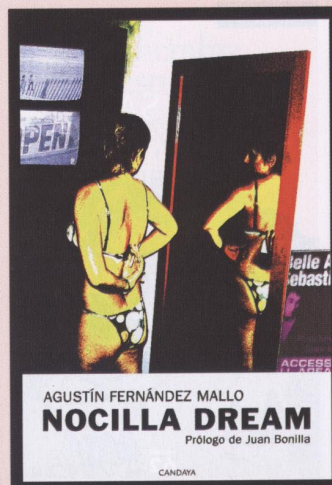
A les seves pàgines trobem alguns motius que es repeteixen. El principal és la imatge central d'un arbre al mig del desert d'on pegen centenars de sabates. Uns altres motius són les carreteres, les vies de comunicació eteses en un sentit ampli i les micronacions. Els personatges són una colla d'*outsiders* que han fet de les seves vides una obra d'art i viuen en una *performance* contínua. Molts d'aquests *freaks* exerceixen com a investigadors d'allò més estrany i excèntric.

Més que pròpiament de novel·la, a *Nocilla Dream* hauríem de parlar d'unió de fragments amb connexions febles. L'autor ajunta fragments molt breus –conté cent tretze capítols–, de tipus molt divers: narratiu, científic, originals o reciclats de tota mena de publicacions (citant-ne sempre la font). Del conjunt sorgeix un sentit bastant unitari sense necessitat que a aquesta mixtura calgui aplicar-li cap cola que la compacti. Els minicapítols prenen forma d'aforismes, de microrelats o de sinopsis de novel·les. Aquesta unitat dins de la més absoluta fragmentació està molt ben resolta i fa que puguem considerar aquest experiment recíbit i plaent. Una reflexió que planteja *Nocilla Dream* és que l'originalitat d'un text, i de retruc el seu estatus artístic, no rau en la seva autoria sinó en la seva tria. L'elecció conviu en règim d'igualtat amb la creativitat, ja que és el criteri o la capacitat d'elecció de l'artista el que preval per sobre de la seva mateixa originalitat. Podem veure evidents ressons de la tècnica de l'*objet trobat* postulada per Duchamp que Fernández Mallo també reivindica. Així, *Nocilla Dream* esdevé un collage on trobem com a capítols autònoms del llibre textos de Félix de Azúa, Thomas Bernhard i d'una llarga llista de científics i pensadors.

La prosa de Fernández Mallo és molt neutra, es podria qualificar de periodística, plena d'acció i sense gaire descripció psicològica. No té cap inconvenient a contaminar-se de cultura pop, d'intertextualitat i de referències culturals i científiques a dojo; David Foster Wallace seria el model literari més insigne. Més que d'estructura, caldria parlar de muntatge cinematogràfic o de videoclip, en el seu cas fins i tot de zàping. L'argument succeeix en un ambient internacional. Si pensem en els *no-llocs* de Marc Augé o en els espais americans que ja formen part de l'imaginari narratiu mundial que podem trobar en un film com *París-Texas*, de Wim Wenders, ens acostarem molt al paisatge reflectit. El conreu d'alguns d'aquests trets situa Fernández Mallo en la mateixa constel·lació que autors com Germán Sierra, Javier Calvo, Robert Juan-Cantavella o Rodrigo Fresán. Malgrat tot, amb qui manté més similituds és amb la narrativa nord-americana i, concretament, amb l'escriptor Chuck Palahniuk, si atenem a un altre gènere, amb el portuguès José Carlos Fernandes i la seva sèrie de còmic *La peor banda del mundo*.

La revista *Quimera* ha escollit *Nocilla Dream* com el millor llibre de narrativa en castellà tal volta no tant per destacar-ne les virtuts, tot i que n'hi ha bastants, com per denunciar la manca de propostes engrescadores amb què se salda la temporada. Sembla més convenient parlar d'un llibre experimental sorprenent i força trempat. Com a primer llibre d'un autor resulta un encert, però potser és exagerat aquest intent de canonització o considerar que ja som davant d'una proposta narrativa madura en comptes de prometedora i incipient.

Quim Pérez

Agustín Fernández

(A Coruña, 1967) És llicenciat en Ciències Físiques i treballa a Mallorca en l'àmbit de les radiacions nuclears amb finalitats mèdiques. Ha publicat poemaris de títols tan curiosos com *Yo siempre regreso a los pezones y al punto 7 del Tractatus* (2001) i *Creta lateral Travelling* (2004). El 2000 encunja el terme de poesia *postpoètica* per mostrar les connexions entre les arts i les ciències. *Nocilla Dream* és el primer lliurament d'un projecte que inclou *Nocilla Experience* i *Nocilla Lab*, ambdues ja escrites.

Autor Agustín Fernández Mallo

Editorial Candaya

Pàgines 226